

EGYETÉRTÉS

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁRNOVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁRNOVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Mai számunk főbb közleményei: Vezetésük: „Hagyjatók békében a hadsereget”, Szell Kálmán és Szilágyi Dezso.

„Hagyjatók békében a hadsereget”.

A képviselőházban a legközelebbi napokban az újonczutalék megajánlásáról lesz szó, alkalomszerű tehát az intés: „Hagyjatók békében a hadsereget”, ezt mondta haragosan az uralkodó egy népképviselőnek, a ki megbízóinak érzelmei képviselői merre. Jól járja a hadsereg, ha csakugyan békében hagyja a népképviselőt. Ugyan lássuk csak, mi az a hadsereg? Nem más, mint az ország népének a java része. Ki tartja nem azt a hadsereget? Az ország adozó lakossága. Kie az a hadsereg? Az országot; mert ha mi valamit megalkotunk és fenntartunk, az a miénk. A hadsereg nem az uralkodó zsoldjából él; nem az uralkodó pénzéből feyverkezik; az uralkodó a legfőbb hadúr, de csak hadúr, a ki uralkodói állásából kifolyólag a hadseregnek parancsol, de a hadsereg nem az őé. Jó messze járunk azoktól az időkől, mikor a népek az uralkodók tulajdonát képezték. Most csak a népek és az uralkodók együttérzése képezhet olyan talajt, a melyen az uralkodói szék biztonságban nyugszik. Minden más talaj olyan, mint a sahári sivatag homokja, melyet az események árja magával sodor. „Hagyjatók békében a hadsereget” — igen is, hagyjatók békében az országok népének e nemes részét és ne építselek fölveszté válszafalakat az ország és a nép közli.

Udvári bálók a multban.

Vidám udvari életről, nagy fényességű udvari bálókról csak ritkán hallunk ma ma. Tavaly — dicsőült királyunk elhunytja miatt, meg épenséggel nem is volt farsangja az udvarnak. Az idei első udvari bál eseménye Erzsébet főhercegnő bemutatása volt, a mely a magyar arisztokrácia számos tagját is vonzotta Bécsbe. Risten elmúlt idők kramkái, főlöösen a bécsi „Danubium”-ot forgatva, lájkaj milyen zajos, milyen vidám volt az udvar farsanga hajdanában. Nagy erdeket kölcsönzött az uralkodókhoz farsangjának, hogy meg Ferenc császár alatt, a bécsi kongresszus idejében is divatoztak az udvari alarozos bálók. Különösen Maria-Terézia szerette nagyon a maskaras bálókat, s mentől leleményesebb, mentől ezirabb alarozókba öltöztek a résztvevők, annál nagyobb kedve volt a királynőnek. Az udvari alarozos bálók már hetekkel előre foglalkoztatták Maria-Teréziát. A rendezőket mindennap maga elé rendelte, hogy a legkisebb részletekről is informálják. Azonkívül megkövetelte az alarozosok névjegyzékének a fölterjesztését is. Maria-Terézia többnyire díszes, kék selyem dominóban jelent meg, s olykor még egy-egy menüetlet is eljart, mert ezeken az udvari alarozos bálókban szokos volt lánczolni. Érdekes azonban, hogy épen Maria-Terézia volt az, a ki később ellátotta az udvari alarozos bálók rendezését, úgy, hogy csak II. József császár idejében olvassunk ismét róluk.

fajok egynemelyikének fiából áll, és a legbátrabb fajok által vezényeltetik, mégis oda jusson (azért, mert kiölték a lelket), a hova jutott Solferinónál vagy Sadowánál. De nekünk hiába is mondanák, hogy: „Hagyjatók békében a hadsereget”, mert mi tudjuk, hogy mi a kötelességünk, és ebből nem tágtunk. Mi nem a hadsereget bántjuk, hanem azt a szellemet, a mely a hadsereg erejét békíti, nemzeti létét köli, és ezzel annyi gyászt hozott hazánkra, hogy nem is szabad visszagondolnunk rá, ha meg akarjuk őrizni nyugalmunkat. Igaz, hogy az intés nem a magyar királytól jött, és nem egy magyar népképviselőhöz szólott, hanem az osztrák császártól jött, és egy esch képviselőt ejtett ámulásba. De a esch képviselő ámulása nem volt akkora, hogy elfelejtse vele azt az igazságot, hogy a hú alattvaló kötelessége nem az, hogy kegyet vadásson, hanem az, hogy a koronás főt megillető hódolattal, de ép olyan öntudattal, megmondja uralkodójának az igazságot. Nem lenne lovagias ember oly uralkodó, a ki azt kívánna, hogy előtte hazudjanak; sőt a lovagias uralkodó kell, hogy megvetést érezzen az iránt, a ki hazugságból hazudik előtte. Nem is történt semmi baja Stranzky cseh képviselőnek azért, mert kellő tiszteltet, igazat mondott a császárnak. Igaz, hogy nem győzte meg a császárt, de az igazság csak lassan tud magánkat utat nyitni. Ha lenne szav Stranzky, meg ezer Stranzky és köztök olyanok, a kiknek alattvalói hűsége régen kipróbált, gondolkodóba esnek az agg uralkodók. És ha gondolkodóba esnek, ez népeinek és koronája hatalmának javára válhatnék, mert ha nem öltöznék ki a hadseregből a hazugságot, más lehetne a hadsereg ereje. Méltán lehet csodálkozni azon, hogy szemel nem szur minden illetékes helyen a bürok hadjárata; és hogy nem vonják le ebből a következtetéseket. Vagy talán levonják? — messzire jövő ágyuk; messzire jövő puskák; sánczok védelme alatti harcok; bontott sorokban küzdés; bujkálva haladás; akaratsermiti tüzelés. Mind ez helyes, de mind elhöz ember kell, nem pedig gép; nem oly mozgó báb, a melyből rendszeresen kiölték a lelket évekig, mert az ilyenbe vissza nem vándorol a lélek a esata perczében. A harminczas években minden magyar bakancsos köztveznék bajusszal kellett megáldva lenni; a kinek nem volt, az kénytelen volt zsirból-koromból festeni magának. Ez neveléses volt? Jaj lett volna annak, a ki így vélekedett volna — a hadsereg egysége, minden embernek bajussa, — hagyjatók tehát békében a hadsereget!

Most erővel olyan nyelven kell beszélni a jelentkezőnek, a melyen nem tud; a harminczas években pedig erővel bajussz kellett viselni, még ha nem is volt; most bejárák azt, a ki nem tanul be, mint a papagály, egy idegen szót; akkor bezárták azt, a ki nem festett magának bajussz. Ha behínik a nép fiát, azért, hogy teljesítse kötelességét igazán mint katona a harcmezőn, nem pedig a kaszárnyában, vajjon bejárják-e azért, mert azt mondja, hogy jelen van? En azt hiszem, hogy akkor el szabadna felelteni neki is azt, hogy e perczben megszűnik ember lenni, és papagályja válik; és hogy nem azért beszél, hogy megértsek, mint más emberfia, mert hiszen saját maga sem érti meg, hogy mit beszél. „Hagyjatók békében a hadsereget!” Ugyan? ha engedelmessékednek a császári intésnek, meglátnátok mit hozna majd az első erős vihar, mely hazánk földén átvonul. Másról a katona rég megszűnt gép lenni, nálunk pedig abban keresik az erőt, hogy nemnél teljesebben megszűnjék ember lenni az a hus- és csontfog, a mely mint egy automata áll elő, kifeszíti ajkait, előre tojja nyelvét, és egy hangot ad, mikor behíják és kell hogy mind ugyanazt a hangot adja a hadsereg egysége nevében. . . . Midőn az osztrák császár egy szóért megfenyeget egy nagy történelmi multu nemzetet, a mely szabadon és bizalommal lette le egykoron dicsőséges koronáját, csaszája ósének fejére, ugyanakkor az öreg Krüger a győztes büroknak megírja hogy a szentírásban e szavakat olvasta valahol: „nem nagy sereg által győz a király”. . . .

Szell Kálmán és Szilágyi Dezso.

Rendszerint jól értesült közöl olyan hírt vesztük, a melynek nagy jelentősége lehet a nagy belpolitikára, sőt a parlamentári viszonyok alakulására is. A hír röviden annyiból áll, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso Bécsben, a delegációk ülésének tartama alatt, megalátták azt a kulesot, a melykre mind a kétnek szive hajlandósága egyformán kinyílik. Szóval meggyeztek. A ki a magyar delegációban történeteket figyelemmel kísérte, az tényleg észrevehette olyan jelenségeket, a melyeket sajátságosoknak, majdnem érthetlenségnek kellett tartani és a melyek megértéséhez most ez a hír adja meg a vezérfontalat. Általános csodálkozást kellett Szilágyi Dezsónek magaviselete akkor, a midőn a hadügyi albizottságban a katonatisztek fizetéselemzését tárgyalták. Olyan vehemenciával és kétségbeesett szofisztikával védte őt a delegáció illetékességeit és kérdéseiben, hogy ahhoz hasonló stíberkedéshez csak a Pulszly Ágostonok és a legújabb időben a Horváthoknál találtunk megcsókva. Ezzel szemben épen úgy feltűnt, hogy Apponyi Albert ügyelővén még ragadta meg ékes-szóisáinak feyverőt ott: Bécsben, a hol legközelebbre megalátták az azok a korok, a melyeknek kegyelett immar egész multját és politikai akcióinak szababihetőségét eldobta magától. Horváthy pedig még tovább ment. Ő, a ki a kvótai bizottságban hősienatért eszedett kvótai ellenes multját, a ki megelégedve a hadsereg kérdésében eddig bírdelt minden nemzeti aspirációtól, Scapelin a honvédséget egy mondatával bekebelezettnek nyilvánította a közös hadseregbe; ez a Horváthy most ezéjának közömben folytatosan kifogásolt, ellenkezett a delegációban. Az is közömbös, hogy Apponyi-nak már a végső eldöntés lépéséig eljutott király személye körül minisztereket egyzserre csak — minden látható ok nélkül — lövöztetett. Most aztan nyilvánvalóvá teszi mindezeknek okát ama hír, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso megérették egymást, a pui azt jelenti, hogy a nemzeti pártiaknak ugye kezd eschill állani. Ha malicziózusnak volnánk, adhatnánk Horváthyeknek egy böbes tanácsot. Ok harminczetelennel vannak, a Bányistok, a kik a volt miniszterelnöknek költöttek el az idei újev politikai reggelijét, harmincznegyolczan vannak. Milyen szép kerékzsanu telnek ki ketejzük.

Budapest, január 17.

Szell Kálmán Bécsben. Bécsből jelenti egy táviratunk, hogy Szell Kálmán miniszterelnök ma delután gróf Goluchowski közös külügyminiszterrel konferált és delután 4 órakor Budapestre utazott. Hír szerint Szell Kálmán e hét végén megint Bécsbe érkezik. A politikai helyzet Ausztriában. A Körber-kabinét kinevezése? — mint Bécsből táviratoznak — az osztrák hivatalos lap szombati számban fog megjelenni. Azt táviratozza továbbá bécsi tudósítók, hogy a esch-német kiegyezési konferencia, a mely annyiszor elhalasztódott, január 28-án fog összehívni. Beavatott körökben beszéltek, hogy külön-külön fogják tárgyalni a esch- és a morvaországi ügyeket. A reichsrath egybeülése a től fog, hogy vajjon sikerülni fog-e legalább feyverszénetet létrehozni a németek és eschek között. Időközben a Körber nyelv-törvényjavaslatát egészen átoldozták. A kvótai ellen. A képviselőház holnapi ülésén be fogja mutatni az elnök a hosszupályú eschorsági függelékiség polgárok tiltakozó keryentét a kvótaiellen. A kisse elköve érkezett keryentét Marjay Peter orsz. képviselő fogja benyújtani. és egy hétig tartó kinos-keserves utazás után jutott csak odivatos vilájjai meg loknijához Klara asszony, a XVIII. század hatvanas éveiben egyik leghűbös asszonya a Dunántulnak. „Festeték nagy-gombai hajlára — írja a fentemlített level — Somogy Vármezejéből elköltö Urassog és Asszonyok össze sereglettek. Midőn már legnagyobb dívatban volt a Tantz, megjelentek II. Gróf Festetich, Graven-Regementijéből Oberstlieutenant Úr Hilvessé M.É.L. Saller Judit Asszony és Tek. Desző Imre Úr Házass Társ Tá. Rostú Justina Asszony és Gaál Franziska Kisasszony régi díszes magyar Öltözékben, a kire az egész multato Társasog elbalmulva, alortasz Személyeknek nézte. Az Uri Nő Személyek azonban tsalhanar kijelentették, hogy ok open nem Maskarások vették föl a honi viseletet, de igazi kontoséknak, és hogy ezután mindig így fog lenni.” Nagyon fényes és vidám volt az udvar farsangja II. Leopold alatt, a ki sokban örökölte Maria-Terézia pompa szeretetét. Ekkor kijutott Budának is a vidamsághól, mert Sándor főherceg, a fiatal palatinus, saját külön udvart tartott a magyar fővárosban. Nagyban dívatoltak itt is az alarozos bálók s mintegy 1792-ből való foljgyszem mondja, még az akkor Pesten átutazó török követ is részt vett egy ilyen mulatsogon. „Mután Personalis Úrmeinyi ó Excellentiájával estvél Társasogban volt a Török Követ, elment meg a Hét Elektörök Védtefogadóba is, a hol nagy maskaras bál volt. Sokat nevettek a Maskarának, de nem tetszett neki egy Sultánról abra-zó maskara és ezt szóval is kinyilatkoztatta mondván: Sok kell ahhoz, hogy valaki egy Sultánról abra-zóhasson.” Egyike a legfényesebb udvari bálóknak az volt, melyet 1800 januarius 13-án József nádor és neje, Alexandra Paulowna orosz nagyhercegnasszony tiszteleterre rendeztek: „Tegnap (hétfőn este) Maskaras-Bál kezdődött az udvari igen hosszú és széles Tantz-palotában” — írja egy akkori tudósító — „a melyet ó es. k. Felségé adott Nadorispányó ó esasz. Hercegnéje mulatsogára. Harom ezer s egynehány száz Bili-éteket otlogozott ki a Császár a Damáknak s a katonái és Polgári Tisztségben lévő ki-zemélt Személyek s a különös tekintet érdemi Utazók számára. Több egy Hétnél, mióta a Bétsi Szabók, kiknek száma ezerekre megyen, többnyire tsák a

szell Kálmán és Szilágyi Dezso. Rendszerint jól értesült közöl olyan hírt vesztük, a melynek nagy jelentősége lehet a nagy belpolitikára, sőt a parlamentári viszonyok alakulására is. A hír röviden annyiból áll, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso Bécsben, a delegációk ülésének tartama alatt, megalátták azt a kulesot, a melykre mind a kétnek szive hajlandósága egyformán kinyílik. Szóval meggyeztek. A ki a magyar delegációban történeteket figyelemmel kísérte, az tényleg észrevehette olyan jelenségeket, a melyeket sajátságosoknak, majdnem érthetlenségnek kellett tartani és a melyek megértéséhez most ez a hír adja meg a vezérfontalat. Általános csodálkozást kellett Szilágyi Dezsónek magaviselete akkor, a midőn a hadügyi albizottságban a katonatisztek fizetéselemzését tárgyalták. Olyan vehemenciával és kétségbeesett szofisztikával védte őt a delegáció illetékességeit és kérdéseiben, hogy ahhoz hasonló stíberkedéshez csak a Pulszly Ágostonok és a legújabb időben a Horváthoknál találtunk megcsókva. Ezzel szemben épen úgy feltűnt, hogy Apponyi Albert ügyelővén még ragadta meg ékes-szóisáinak feyverőt ott: Bécsben, a hol legközelebbre megalátták az azok a korok, a melyeknek kegyelett immar egész multját és politikai akcióinak szababihetőségét eldobta magától. Horváthy pedig még tovább ment. Ő, a ki a kvótai bizottságban hősienatért eszedett kvótai ellenes multját, a ki megelégedve a hadsereg kérdésében eddig bírdelt minden nemzeti aspirációtól, Scapelin a honvédséget egy mondatával bekebelezettnek nyilvánította a közös hadseregbe; ez a Horváthy most ezéjának közömben folytatosan kifogásolt, ellenkezett a delegációban. Az is közömbös, hogy Apponyi-nak már a végső eldöntés lépéséig eljutott király személye körül minisztereket egyzserre csak — minden látható ok nélkül — lövöztetett. Most aztan nyilvánvalóvá teszi mindezeknek okát ama hír, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso megérették egymást, a pui azt jelenti, hogy a nemzeti pártiaknak ugye kezd eschill állani. Ha malicziózusnak volnánk, adhatnánk Horváthyeknek egy böbes tanácsot. Ok harminczetelennel vannak, a Bányistok, a kik a volt miniszterelnöknek költöttek el az idei újev politikai reggelijét, harmincznegyolczan vannak. Milyen szép kerékzsanu telnek ki ketejzük.

Közéletünk.

Holnap kezd meg tanácskozását az anket, melyet a telepítés kérdésének megvitatása céljából hűt egybe a földmívelési miniszter. Fontos nemzeti feladatok megbeszéléséről lesz szó; kell, hogy komoly foglalkozzonak ez ügygel komoly férfiak. A magyar vidék lakossága zug, mert nincs se földje, se keio keresete a gazdaságok körül. A nemzeti ügyek közt az első helyen a gazdasági kérdések lépésről lépésre hódítják el a magyar elem labai alól a talajt. Nem az által, hogy megviszi azt a birtokot, melynek magyar nyelvet beszél a tulajdonosa, hanem az által, hogy saját nemzetisége részére nyri meg a közelében és közte élő magyar. Ezt a kettős bajt abszolut megszüntetni egy csapásra az állami telepítésekkel. Nem akartunk odáig menni, a meddig a porosz állam ment, mi depozitálta egész vidékek lengyel népet s elvette tőlük azt a földet, mely évszázadok óta az övék. Csapdán odáig akartunk menni, hogy megerősítsük Magyarország egész területén a magyar elemet. Nem hódítani akartunk, csak védekezni. Magyarunk akartuk megtartani azt, a ki magyar. És még ez a szerény igénykeresztünk se sikerült. Az állami telepítés nem vált be. A hozzá köztit remények nem állnak arányban a hozott áldozatokkal. Tanulságos adatokat találunk az egyes telepítések közös helyeire felől azokban a jelentésekben, melyeket az anket alkalmából a földmívelési miniszter küldött az. Alig van telep, mely nagy hajókkal ne küldene igen sok az olyan, melynek lakossága promogor. A hátralevők szücszerekbe mennek, s az állam kénytelen vagy várn bizonytalan időig, vagy nevelésigényt alacsony kamattal számítani, egyes esetekben pedig egészen elme pedni az adósságot. Egy telep felé mindhárom megye a határak, melylyel a telepessé virámentesítés köztiségek fejeiben tartoznak. Az állam, mely a saját adósságát utón közel 5%-ot fizet, kénytelen 2%-al beírni a telep pesekkel szemben, a kik neki adósok. Mégis sok ember tünkre megy a telepeken. Egyes hirtelenségek se sikerül, megérik tulajdonos kezén vannak. Mások kadt jök földjeiket bérbe a szomszédok távok lakosainak a esch marok fuvarozással, népszámmal keresik a kenyérrel. Van olyan eset, hog a megtelepített lakosság 70%-a elköltöztet, s számból csak harmadmarad maradt meg helyben. S nem a magyarországi előnyök állt ki a migráció. A esch-telepek fizta magyarokból állottak valójuk, ma a lakosságok tsáb mint harmadrésze holgár és német. Az állam megtett mindent, a mit szabad volt tennie, s az eredmény semmikép se félt meg a hozott áldozatokat. Általában ezt kell mondani, hogy a telepessé orvosi kapják a földet. Ha nem lennének más teriek, csak a föld megváltásának céljára (kamatt és törlesztés együtt), úgy a rendes munkás és félig-meddig tákarékos ember számára ványul lenne a földfogás. Es nem fordulásnak elő oly esetek, hogy eszad eljön, nyolcvan esztendő előtt alakult telepek még ma is nagyobb fényességgel adósok, mint a nemzeti eddig telepitésiek. De a telepek nagy részét a mellékállások teszik tönkre. A közösi adók és kiadások, a pétker, az egy-lana adók, az oktatás okozta teriek. Rosszabb és költségesebb közigazgatás nincs a világon, mint a miénk. Ez egyik nagy oka annak, hogy népjáék oly közösgéleken is elcsúszogódnak, a melyekben örökül bírja a földet. Ott, a hol azt meg is kell váltani, még nagyobb a veszedelem. Vannak oly telepessé köztiségek, a hol a megváltási díszek az adókkal és közösi teriekkel együtt ráerogy földterület 19 ftra. Hogy bírja azt az a eszögy telepessé elöteremtési a helyi birjon meg meg is élni az on-felül? Az ó esza meg van persze, neki el kell bukna. A mit időközben fizetett, az is odavész. Pusztán az adók és közösi teriek Nemes-Szent Mihályon 7 ftr 55 ktra, Úrmenyházán 8 ftr 45 ktra Kővisháza 10 ftra mennek boldoklani a eschid jának meg az iskolai és egyházi szolgáltatmányok. A telepessé, a ki így meg van róva és azonkívül földjét is meg kell váltania: ugyan mitkór élhetne meg? Ez a körölmény vitte rá a kormányt, hogy újabb nagyobb kiterjedési földet bocsát át a telepessé köztiségek közöszéjára ingyen. Mindensetre dícsértet méltó az igyekezet. De nem lesz meg a kellő fogantaja. Meg egy Udvari Tanácsos Úr szerencsés pennájából folyt ki. A hosszalára esztett dícsértékekől és hasonlatokból álló farsangját melléki is a bálit tudósító. Az 1800-ik év farsangján általában volt Bécsben, mint Budán, minden bálit mulatsogot, farsang összejövetelt az elragadón szép palatinusok tiszteleterre rendeztek. A kirakatokban csak a nádori pár arzékepei voltak láthatók s a diszambúru kereskedők hirdetései közt a ledívatvasított portékák azok voltak, a melyek a fenséges párra vonatkoztak. Így hirdette például a bíros becsi Löschenkohl, hogy: — Bálba és Redubba volt Arnyektartók, ó királyi Fő-Hercegnéje József Magyar Ország Palatinusa, és ó Császári Nagy Hercegnéje Alexandra porrijakok fel ékesítve 20 kr. ó drága féle ó arany. Száz esztendő mult el azóta. Régen az órómi kápolna boljjai alatt nyuszik a szép palatinusok. A modern udvari életből pedig teljesen kikészöbölték az alarozosbálókat, a melynek hajdan annyit fénynevel, vidámsággal tartáltak.

szell Kálmán és Szilágyi Dezso. Rendszerint jól értesült közöl olyan hírt vesztük, a melynek nagy jelentősége lehet a nagy belpolitikára, sőt a parlamentári viszonyok alakulására is. A hír röviden annyiból áll, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso Bécsben, a delegációk ülésének tartama alatt, megalátták azt a kulesot, a melykre mind a kétnek szive hajlandósága egyformán kinyílik. Szóval meggyeztek. A ki a magyar delegációban történeteket figyelemmel kísérte, az tényleg észrevehette olyan jelenségeket, a melyeket sajátságosoknak, majdnem érthetlenségnek kellett tartani és a melyek megértéséhez most ez a hír adja meg a vezérfontalat. Általános csodálkozást kellett Szilágyi Dezsónek magaviselete akkor, a midőn a hadügyi albizottságban a katonatisztek fizetéselemzését tárgyalták. Olyan vehemenciával és kétségbeesett szofisztikával védte őt a delegáció illetékességeit és kérdéseiben, hogy ahhoz hasonló stíberkedéshez csak a Pulszly Ágostonok és a legújabb időben a Horváthoknál találtunk megcsókva. Ezzel szemben épen úgy feltűnt, hogy Apponyi Albert ügyelővén még ragadta meg ékes-szóisáinak feyverőt ott: Bécsben, a hol legközelebbre megalátták az azok a korok, a melyeknek kegyelett immar egész multját és politikai akcióinak szababihetőségét eldobta magától. Horváthy pedig még tovább ment. Ő, a ki a kvótai bizottságban hősienatért eszedett kvótai ellenes multját, a ki megelégedve a hadsereg kérdésében eddig bírdelt minden nemzeti aspirációtól, Scapelin a honvédséget egy mondatával bekebelezettnek nyilvánította a közös hadseregbe; ez a Horváthy most ezéjának közömben folytatosan kifogásolt, ellenkezett a delegációban. Az is közömbös, hogy Apponyi-nak már a végső eldöntés lépéséig eljutott király személye körül minisztereket egyzserre csak — minden látható ok nélkül — lövöztetett. Most aztan nyilvánvalóvá teszi mindezeknek okát ama hír, hogy Szell Kálmán és Szilágyi Dezso megérették egymást, a pui azt jelenti, hogy a nemzeti pártiaknak ugye kezd eschill állani. Ha malicziózusnak volnánk, adhatnánk Horváthyeknek egy böbes tanácsot. Ok harminczetelennel vannak, a Bányistok, a kik a volt miniszterelnöknek költöttek el az idei újev politikai reggelijét, harmincznegyolczan vannak. Milyen szép kerékzsanu telnek ki ketejzük.

Szent Hilárius.)

Ita: Beledék Elek. Alkonyatkor ki-külnék a kapu elő s nagy gyönyörűséggel szemlélik a hazafelé menedéző teheneket. Külnék a szomszédok is, a kiknek ugyan jól esik egy kicsi pihenés a hosszú nap város-veregetékes munkája után. Atal beszélgetnek egymashoz, bodor füstöl ergetvegen pipánkök s igaz sárvetl orvendeznek, a mint egyik-másik elbeszéli, hogy istennek szent kegyelme ma is vele volt s olyan haron székér sargit szárított, mint a selyem. Gúndos beszélgetéseiket csupán Daniel szokta megzavarni, Daniel, a ki leglobósabb ember az egész faluban s a ki hajnalban megkezdzi a páinkázást es vacsorakor — nem vegzi. Mind ennek ellenére merem állítani, hogy Danielnak legnagyobb a tudománya s ma falunkban, még a tiszteleles urat sem véve ki. A mi engem illet, az en nyaramat a szög igaz értelmében megkeserítette. Mert Daniel, a böcs, a hauszor megjelent kis társasugunkban, mindig ram pirított a tudományával s napról-napra világo-sabb lett előttem is, hogy kár volt minden krajg-czárért, mit nagyapó reám költött. Fegy, nagyapó szerint, diakkoromban kánállal ettem a penz.

Szent Hilárius.)

Ita: Beledék Elek. Alkonyatkor ki-külnék a kapu elő s nagy gyönyörűséggel szemlélik a hazafelé menedéző teheneket. Külnék a szomszédok is, a kiknek ugyan jól esik egy kicsi pihenés a hosszú nap város-veregetékes munkája után. Atal beszélgetnek egymashoz, bodor füstöl ergetvegen pipánkök s igaz sárvetl orvendeznek, a mint egyik-másik elbeszéli, hogy istennek szent kegyelme ma is vele volt s olyan haron székér sargit szárított, mint a selyem. Gúndos beszélgetéseiket csupán Daniel szokta megzavarni, Daniel, a ki leglobósabb ember az egész faluban s a ki hajnalban megkezdzi a páinkázást es vacsorakor — nem vegzi. Mind ennek ellenére merem állítani, hogy Danielnak legnagyobb a tudománya s ma falunkban, még a tiszteleles urat sem véve ki. A mi engem illet, az en nyaramat a szög igaz értelmében megkeserítette. Mert Daniel, a böcs, a hauszor megjelent kis társasugunkban, mindig ram pirított a tudományával s napról-napra világo-sabb lett előttem is, hogy kár volt minden krajg-czárért, mit nagyapó reám költött. Fegy, nagyapó szerint, diakkoromban kánállal ettem a penz.

KIS HIRDETESEK

Ezen hirdetések rovatban minden szöveg... TELEFON 5166.

Minden hirdetésre felvilágosítás... TELEFON 5166.

Kis hirdetéseket... Breuer nővérek... Burger Vilmosné... Nemecsek A....

Kiadóhivataltól... Tudakodásoknál... Eladás... Előkelő kávéház...

Francziánul... Vidéki... Vétel... Ásztlai és pecsenye...

Alkalmazást keres... Dánieli... Egy joghallgató... Házmester...

Társalkodónéknak... Szepességi... Oktatás... Alkalmazást nyer...

Különféle... Erényi-féle... Hirdetmény... Lakas és bérlet...

Zoologiai Lapok... Baromfi-tenyésztési lapokból... Értésítés...

Biztos gyógyszer... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

Magyar királyi államasvatok... Hirdetmény... Pályázatok...

FRATELLI DEISINGER... Tea... Magyar királyi államasvatok.

MÁS FÜLÖP és FIAI... Budapest, V., Gizella-tér 1.

KÜLÖNFÉLE KELETI KÜLÖNLEGESSÉGEKET... u. m.: régi fegyvereket, bronz- és porcellán-vázákat...

VÉR-PIROS... Pinter Gyula... Budapest, IV. ker., Kecskeméti-utca 15. sz.

A magyar nemzeti irodalom története... Most jelent meg: Tóth Sándor.

Mmes KEIFEL & HIRSCH... Budapest, IV., Váci-utca 12.

Magyar királyi államasvatok... Pályázati hirdetmény.

Törvények külön kiadásai... Az alakja és nyomára legzebb Engenberger (most „Athenaeum”)-féle kiadásban:

Keresetnek... Hirdetéseik a lap... Budapest, V., Gizella-tér 1.

Ha a farsang jóvoltából... Sárkány és Schütz butorcéghez... Budapest, V., Gizella-tér 1.

Hirdetmény... Magyar királyi államasvatok... Budapest, V., Gizella-tér 1.

Pilseni ösforrás... Mint palacska... Budapest, IX., Ranolder-utca 4.

MEZEY és TÁRSA... Budapest, IX., Ranolder-utca 4.

BUSULÓ GENTRY... Budapest, V., Gizella-tér 1.

Magyar királyi államasvatok... Pályázati hirdetmény... Budapest, V., Gizella-tér 1.

190... SZ... BUDAPEST... Vidékre... Egy... Kéz... CSAK BER...